

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea orbului din Ierihon*)

SF. PROROC AVACUM; SF. MC. MIROI;
SF. CUV. PORFIRIE CAVSOCALIVITUL;
SF. IER. SOLOMON, ARHIEPISCOPIUL
EFESULUI

Astăzi, în Duminica a 31-a după Rusalii, Sfânta Evanghelie ne istorisește minunea vindecării orbului care se afla la marginea cetății Ierihonului, care cerea milă și îndurare de la trecătorii care intrau și ieșeau din cetate.

Această minune s-a întâmplat atunci când Domnul urca din Galileea spre Ierusalim, și pentru o scurtă bucată de vreme a poposit în Ierihon.

Acesta este cel mai vechi oraș al lumii, vechi de aproape 10.000 de ani, situat în cea mai joasă poziție sub nivelul mării, la aproximativ 250 m și la 40 km N-E de Ierusalim.

La intrare în Ierihon se afla un om suferind, care nu vedea lumina zilei, nici frumusețea lumii și nici chipul oamenilor. Mântuitorul Hristos era înconjurat de o mulțime mare de oameni, iar orbul, auzind zarvă, s-a gândit că pe acolo trece un personaj important și a întrebant: „Cine este?”. Auzind că este Iisus Proorocul a strigat: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” Domnul S-a oprit în loc și l-a chemat pe cel orb, pentru că l-a auzit strigând și I S-a făcut milă de el: „Ce vrei să-ți fac?”; „Să văd iarăși.” - „Vezi! Credința ta te-a mântuit”. Iar cel ce fusese orb a început să laude pe Dumnezeu, pentru că și-a recăpătat lumina ochilor.

Există foarte multe suferințe și boli, unele mai grele decât altele, dar o suferință mai mare decât pierderea vederii nu există, mai ales pentru cei care au avut o parte din viață în care au văzut, iar apoi și-au pierdut vederea. Pentru ei înseamnă întuneric, însingurare, părăsire, uitare și dependență de alții. În ciuda progresului omenirii, a tehnizării ei, orbii nu se pot vindeca și au nevoie de

DUMINICA VINDECĂRII ORBULUI DIN IERIHON

alții pentru a fi duși, conduși, instruiți, pentru a se putea orienta. Orbirea trupească este o suferință cumplită care înseamnă incapacitate de muncă, privațiuni și multe alte dureri. Dar orbirea sufletească este o mai mare tragedie, mai cumplită decât orbirea trupească. Astăzi, acest flagel este foarte extins peste tot. A fi împotriva Ade-vărului, a Bisericii, a slujitorilor Domnului, a lui Dumnezeu, a promova minciuna, erezia, falsitatea, a lupta împotriva binelui, este rezultatul orbirii sufletești. Degeaba și fără valoare sunt ochii trupești dacă cei ai sufletului sunt întunecați. Nonvaloarea și mediocritatea devin realități zilnice, din păcate fiind mediatizate cu ostentație și virulență, cu scopul înlocuirii adevăratelor valori. Zi de zi și peste tot se cultivă flagrant și brutal răul, sub toate aspectele și formele lui de manifestare.

Odată cu vindecarea orbului din Ierihon ar trebui să ne cercetăm pe noi înșine în a deosebi binele de răul pervers și viclean, care este adulat și mediatizat

de cei care propagă răul cu bună știință prin viclenie, dezinformare și manipulare. Adevărata și nepieritoare lumină a ochilor ne-o dă izvorul luminii, Cel ce este Lumina lumii (Ioan 8, 12), Care a venit în lume să lumineze pe fiecare dintre noi. Prin credință, descoperindu-L pe El, putem și noi să devenim purtători de lumină în această lume a întunericului, care se afundă în necredință și uitare de sine. Orbul vindecat ne arată că Dumnezeu este aproape de suferințele oamenilor și este sensibil la chemarea lor. Orbul s-a vindecat, dar nu a uitat să mulțumească lui Dumnezeu, pentru că a început să-L laude, să-și manifeste astfel recunoștința. De aceea, suntem îndemnați să cerem și noi milă Mântuitorului Hristos și primind-o, să nu încetăm a-I mulțumi Domnului pentru toate darurile și tămăduirile sufletești și trupești pe care cu prisosință ni le dăruiește din marea Sa iubire și milostivire față de făptura Sa. ❖

Părintele Adrian Chiriță

CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI

Între visul unui rege și curajul unui patriarh

Am fost martori la un eveniment pe care mulți și-ar fi dorit să-l vadă: sfințirea altarului Catedralei Naționale. Visul de un veac al poporului român, dorința atâtor generații, a oamenilor de cultură ai acestui neam, al regilor.

A fost o slujbă cutremurătoare. În seara zilei de 24 noiembrie s-a făcut pomenirea tuturor eroilor neamului nostru. Toți cei care participau la această slujbă erau cu lacrimi în ochi. Atunci a fost pomenit bunicul Mihail, mort de mii. Și acum, când vă scriu aceste rânduri, mă cuprinde o jale adâncă, cum au fost ei și cum suntem noi. Cât de uniți au fost ei, cât de dezbinați suntem noi!

Naționale și-au găsit loc de pomenire aici. Au venit ei prima dată la catedrală, cu sutele de mii. Și acum, când vă scriu aceste rânduri, mă cuprinde o jale adâncă, cum au fost ei și cum suntem noi. Cât de uniți au fost ei, cât de dezbinați suntem noi!

A trecut seara aceea pentru ca a doua zi să fim martori la clipele în care Dumnezeu a revărsat har peste har peste această minunată Catedrală.

Dar să revenim la lumea mea interioară. M-am dus de dimineață, am vrut să le iau înaintea tuturor. Știam că primul la sfințire vine Hristos și am vrut să nu fie așteptat. Dar când am ajuns m-au cuprins lacrimile fără să vreau: mii de oameni din toate colțurile țării, cu ținutele noastre românești, cu chipurile lor frumoase, cu steaguri, cu ofrande, cu inima deschisă ca la o adevărată sărbătoare. Eram împreună: El și noi. El, capul Bisericii, care a făcut să crească acest lăcaș, și noi neputincioșii, ocărății, batjocoriții, umiliții care am crezut în El și, din puținul nostru, l-am ridicat lăcaș de închinare. Și lângă El, la picioarele Lui, a Marelui Împărat, am stat în tăcere și m-am gândit la toți care au purtat în gând dorința unității acestui neam începând de la primii voievozi, domnitori, mulți trecuți în calendar, regi, patriarhi, mitropoliți care n-au mai apucat să o vadă. Ei au venit primii la

Seara aceea a fost o seară de jale pentru sufletul meu și nu numai al meu. M-am gândit în acel moment prin câte a trecut Biserica pentru a le arăta recunoștință. Câți flecari, zeflemești, trădători, lași, fii ai ploii, veniți de nicăieri s-au ridicat împotriva acestui sfânt lăcaș de închinare și bineînțeles că au fost înfrânți, căci Dumnezeu a dorit pentru ei ceea ce li se cuvenea. O seară pe care eu personal n-am s-o uit niciodată. Mi-au trecut prin minte miile de luptători săraci, prost îmbrăcați, fără arme sofisticate, cu piepturile goale, plecați la un război de la care nu s-au mai întors sau poate s-au întors răniți sau invalizi. Ei care erau sufletul poporului român și al Bisericii

sfințire, căci Dumnezeu n-a vrut ca noi să luăm fără ei făgăduința. Cât de mare mi s-a părut Patriarhul Daniel atunci, cum l-a ales Duhul Sfânt și cu ce rost l-a pus în Biserica noastră. Ce lucrătură Dumnezeiască, căci toți patriarhii au dorit această catedrală și într-un fel sau altul au luptat pentru ea. Pe aceștia i-am avut în inimă în timpul slujbei. Era frig afară, dar sufletul meu era încălzit de câte s-au petrecut acolo. N-am mai ținut cont de frig, am rămas acolo ca să sorb fiecare cuvânt, să văd fiecare chip, să mă bucur de prezența Patriarhului Ecumenic care prin venirea sa ne-a lăsat să înțelegem că avem o țară, că suntem un neam, că avem idealuri, că se așteaptă mult de la noi și că vom putea să ducem mai departe idealurile sfinte ale înaintașilor care, pentru vrednicia lor, au adus la titulatura de loțiitor al tronului Cezareei Capadociei pe Patriarhul Bisericii Ortodoxe.

La sfințire a venit și toată ierarhia superioară bisericească, adunată din toate colțurile lumii, de acolo de unde românii noștri s-au dus să-și câștige pâinea cu amar. Căci aici n-am fost în stare să-i ținem și de 30 de ani nu facem altceva decât să ne lăsăm furați, mințiți, vânduți, fiind mereu blagosloviți cu iude și pizmași.

Cât de solemn a fost momentul când în genunchi patriarhii se rugau ca Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt și să sfințească această catedrală, când Îl rugau pe Dumnezeu să aibă urechea ațintită la rugăciunile poporului și să le îplinească. Îmi rămân stăruitor în minte cuvintele de la această slujbă: „Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”. Am trecut smerit prin Sfântul Altar ca să-mi arăt credința mea neștrămutată care m-a ținut pe pământurile acestea, datorite nouă și copiilor noștri, pe care noi le-am vândut și de pe care alții ne-au luat nu numai apele, curentul electric, gazele, ne-au luat totul, până și sfânta pâine de la gură. L-am rugat pe Dumnezeu stăruitor să ne ierte păcatele ca să ne putem recâștiga demnitatea pe care au avut-o părinții noștri. În tumultul acestor gânduri m-am rugat și pentru toți donatorii și pentru fiii bisericii Șerban Vodă care au contribuit lună de lună stăruitor pentru a aduce la îndeplinire acest ideal.

Când am ieșit afară, slujba se sfârșise dar o mare de oameni își așteptau rândul ca să aducă lui Dumnezeu rugăciunile lor. Era foarte frig, dar ei erau neclintii și așteptau cu răbdare. Ce lecție profundă am primit de la acești zgribuliți care nu s-au lăsat și ceasuri întregi și-au așteptat rândul! Dumnezeu să-i răsplătească boierește pentru

credița lor cea mare.

Poate n-am reușit să prind în cuvânt toate trăirile mele, căci cum poți să cuprinzi în cuvânt toată istoria zbuciumată a acestui neam? Drept pentru care închei, păstrând în suflet, pe cât mi-a fost dat cu puțință, bucuria pe care am avut-o în momentul

revărsării Duhului Sfânt asupra Catedralei. Poate despre toate aceste trăiri pe care le-am avut cu acest prilej, într-un moment de liniște am să revin, în publicația bisericii noastre și în alte împrejurări.

Închei spunându-vă că lupta continuă. Trebuie să-I facem lui Dumnezeu cea mai

frumoasă catedrală. Avem toate șansele. Vă spun ca unul care am văzut toate catedralele ortodoxe și ca o mângâiere vă spun că a noastră are ceva cu totul aparte, cuprinde în ea istoria pătimirii noastre și bucuria Învierii. ❖

Părintele Dinu

Al doilea hram al Parohiei Șerban Vodă

SFÂNTUL IERAH NICOLAE, FĂCĂTORUL DE MINUNI

Postul Nașterii Domnului este o bucurie pentru noi, enoriașii parohiei Șerban Vodă: începem cu hramul Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț (pe 15 noiembrie); iar pe 6 decembrie avem cel de-al doilea hram al bisericii - Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, din ale cărui sfinte moaște avem și noi o părticică în biserica noastră. Să venim așadar la hram, mulțumindu-i și cinstindu-l pe marele ierarh, ocrotitor al parohiei și grabnic ajutor al familiilor noastre.

Se naște pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona, care-l cresc în credința cea adevărată, creștină. Numele copilului, Nicolae, tradus din limba greacă, înseamnă „biruitor de popor”, ca semn că sfântul va fi un biruitor al răutății. De mic Nicolae se arată a fi milostiv și iubitor de rugăciune. Unchiul său, episcop al Cetății Patara, îi sfătuiește pe părinții săi să-l lase să devină slujitor al lui Dumnezeu, ceea ce s-a și întâmplat. Murind însă părinții săi în timpul unei epidemii, tânărul preot, unicul moștenitor al averii, o împarte celor nevoiași.

Alegerea Sfântului Nicolae ca episcop pe scaunul Mirei în locul lui Ioan, ierarhul cetății, s-a făcut în chip minunat, căci adunându-se toți episcopii provinciei au ținut sfat pe cine să aleagă în tronul arhiepiscopal. După multă rugăciune, unui ierarh bătrân i s-a descoperit un tânăr cu chip luminos care i-a poruncit: „Mergi de cu noapte și stai la ușile bisericii și ia seama la cine va intra mai înainte decât toți în biserică. Acela este îndemnat de Duhul Meu. Deci luându-l cu cinste să-l puneți arhiepiscop. Numele bărbatului aceluia este Nicolae”. Vestea aflării bărbatului de Dumnezeu arătat a străbătut repede toată cetatea Mirei și mulți credincioși s-au adunat pentru a-l vedea pe cel ales a fi părintele lor duhovnicesc.

Sfântul Nicolae, arhiepiscopul, s-a făcut tuturor „îndreptător credinței și chip al blândeților”, model de viațuire păstoritorilor lui. Dar fiindcă la cârma imperiului roman erau împărații prigonitori

Icoană în mozaic pe catapeteasma Catedralei Naționale

Dioclețian și Maximian, Sfântul Ierarh Nicolae a fost închis, fiind eliberat doar o dată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare. Atunci creștinii primesc permisiunea să-și officieze cultul religios în mod liber. Alături de ceilalți Sfinți Părinți, arhiepiscopul Mirelor Lichiei a fost prezent la primul Sinod Ecumenic, convocat în anul 325 de împăratul Constantin cel Mare, sinod în care s-a combătut erezia lui Arie.

Sfântul Nicolae a săvârșit multe minuni încă din timpul vieții sale. A scăpat cetatea Mira de o foamete mare, arătându-se în vis unui negustor ce avea o corabie plină cu grâu. Descoperindu-i-se în vedenie, sfântul i-a dat trei galbeni arvună și i-a poruncit să meargă în cetatea Mira pentru a vinde grâul. Iar

negustorul ascultând pe sfântul a mers în cetate, povestind celor de acolo vedenia avută. Sfântul Nicolae este socotit a fi și patronul marinarilor. Se știe că ierarhul Mirelor a potolit furtuni pe mare, salvând viața celor aflați în primejdie. Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza însă, pierzarea lor morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

În ziua de 6 decembrie a anului 343, sfântul și-a săvârșit viața sa pământească, mergând la Hristos. Numeroase minuni s-au săvârșit de sfintele moaște ale plăcutului lui Dumnezeu. Acestea au izvorât mir și mulți bolnavi s-au vindecat de neputințele lor trupesti și sufletești. Căci duhurile cele rele erau izgonite prin rugăciunea la acest mare sfânt al Bisericii.

Sfântul Nicolae este un sfânt la care românii au multă evlavie. A fost patronul unor domnitori luptători, precum Vlad Țepeș, ctitorul Comanei, sau Mihai Viteazul, cel care a ridicat Mănăstirea Mihai Vodă din București și a adus pe la anul 1599 mâna dreaptă a Ierarhului Nicolae în capitala Țării Românești, aceasta aflându-se astăzi la Biserica Sf. Gheorghe Nou. Iar de la începutul Evului Mediu, multe biserici sau mănăstiri de pe lângă curțile domnești sau boierești au avut acest hram. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2-9 DECEMBRIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 2 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 5 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere; Sfântul Maslu
Joi 6 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	HRAM †) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 7 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	†) Sf. Mc. Filofteia de la Curtea de Arges; Sf. Ier. Ambrozie, episcopul Mediolanului - Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 8 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 9 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie

SF. IERARH AMBROZIE, EPISCOPUL MEDIOLANULUI

Tot în această săptămână, pe 7 decembrie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului, ale cărui moaște se află și în biserica noastră. Prin Înalta rezoluție nr. 7.419 din 25 iulie 2017, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a acordat Înalta binecuvântare Parohiei Șerban Vodă în vederea primirii din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano a unor fragmente din sfintele moaște ale mai multor sfinți printre care și Sfântul Ambrozie de Milano.

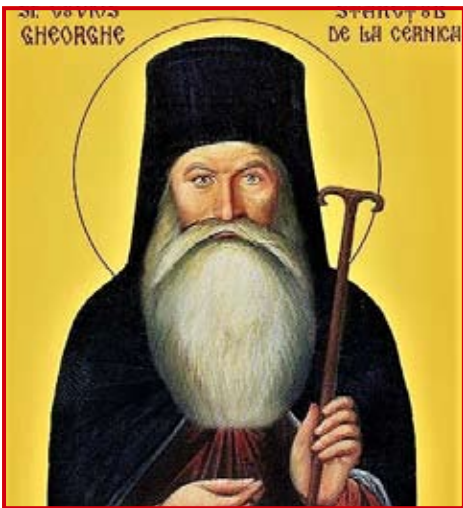
Sfântul Ambrozie (340-397) a fost unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii, episcop de Mediolanum (Milano) (374-397), teolog, autor al unui mare număr de scrieri apologetice, omiletice, de teologie morală etc., apărător al dreptei credințe împotriva

erezilor. S-a născut probabil la Trier, în Germania, între anii 337 și 340, într-o familie de rang senatorial, creștină. A primit o aleasă educație la Roma, având studii în literatură, drept și retorică. La moartea episcopului de Milano în anul 374, scaunul episcopal rămâne vacant; între ortodocși și arieni are loc o acerbă dispută pentru succesiune. Ambrozie ține un discurs conciliator, care îi atrage simpatia poporului, ce-l aclamă ca succesori al lui Auxentie, deși Ambrozie era încă numai catehumen. Învață intensiv teologia sub supravegherea preotului Simplician din Roma. Își împarte averea săracilor. Este botezat,

hirotonit, trecând repede prin toate treptele clericale, până ce devine episcop al eparhiei de Milano. A apărat credința ortodoxă în fața arienilor, foarte influenți la Mediolanum. A fost un predicator foarte popular și respectat; a introdus o serie de reforme în oficierea slujbelor. Tradiția liturgică întemeiată de el se păstrează parțial până astăzi în Biserica Catolică din Milano, sub numele de „ritul ambrozian”.

Sfântul Ambrozie a trecut la Domnul pe data de 4 aprilie 397. Urmașul lui Ambrozie ca episcop al Milanului a fost Simplician. Și moaștele acestuia se află în biserica noastră. ❖

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani

sprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii. În 1775, după ocuparea Bucovinei de austrieci, călugării de la Dragomirna se mută la Mănăstirea Secu din Neamț.

Patru ani mai târziu, în 1779, când starețul Paisie primește și conducerea Mănăstirii Neamț, Cuviosul Gheorghe îl urmează și la această mare lavră. În anul 1781, Cuviosul Gheorghe pornește din nou către Athos, însă e oprit la București de mitropolitul Grigorie al II-lea, care, cu multe stăruințe, îl determină să accepte conducerea Schitului Cernica pentru a reface biserica și chiliile și a revigora viața monahală de aici. Păstorind cu jertfelnicie

și înțelepciune, reface vatra monahală în doar cinci ani, adunând în jurul lui 103 ucenici.

Pentru toate cele întreprinse, mitropolitul Filaret al II-lea, care îi apreciază întreaga sa activitate, îi încredințează și Mănăstirea Căldărușani, conducându-le pe amândouă până la moartea sa, în 3 decembrie 1806. A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața Bisericii „Sfântul Lazăr”, zidită de el în 1804. La 21 octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea cuviosului stareț Gheorghe, iar proclamarea canonizării a avut loc la Mănăstirea Cernica la 3 decembrie 2005. ❖

Pictarea Capelei

Anceput pictarea Capelei bisericii noastre. Așa cum v-am anunțat licitația pentru aceste lucrări a fost câștigată de pictorul Daniel Fericeanu. Un alt Daniel - Codrescu - a pictat biserica Șerban Vodă împreună cu echipa sa și cu tatăl său, Marcel Codrescu. De altfel Daniel Fericeanu a făcut și el parte din echipa care a împodobit atât de frumos biserica noastră. Daniel Codrescu a pictat multe biserici și mănăstiri, la unele lucrând în frescă, la altele în mozaic. Și tot în mozaic a lucrat, în numai 10 luni, cu o echipă de 40 de oameni catapeteasma Catedralei Naționale.

Îi dorim și lui Daniel Fericianu să calce pe urmele lui Daniel Codrescu, și cu fiecare lucrare să crească, profesional și duhovnicește, iar noi, peste ani să spunem cu mândrie că și parohia noastră a realizat o pictură minunată.

Însă până la finalizarea lucrărilor este nevoie de ajutorul nostru material și financiar pentru a acoperi toate costurile necesare. Știm că întotdeauna ați răspuns chemării noastre și veți susține această lucrare care este în desfășurare și care desăvârșește această clădire absolut necesară comunității noastre. Căci cine dă, lui își dă. ❖

La 3 decembrie prăznuim pe unul dintre ucenicii Sfântului Paisie de la Neamț. S-a născut în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Săliștea Sibiului. Și-a dorit încă din tinerețe să se călugărească, dar pentru că în Transilvania nu încetaseră persecuțiile împotriva ortodocșilor, la numai 19 ani trece în Țara Românească. Intră în slujba unui arhieru aflat în București, mitropolitul grec Roșca. În 1750 a plecat cu acesta la Constantinopol, apoi în Muntele Athos. Viețuiește la Mănăstirea Vatoped, unde este făcut rasofor și diacon, iar după moartea mitropolitului devine ucenic al starețului Paisie Velicicovski. Este tuns în monahism în 1752 și hirotontit preot în 1754.

Când în 1763 Starețul Paisie pleacă în Moldova, Cuviosul Gheorghe este unul din cei 64 de ucenici ce-l însoțesc. La Mănăstirea Dragomirna s-a nevoit doi-